

vém těle není věci mimo osobu, — nýbrž součástí osoby samé (§ 369 c. ř. s.). Dokonce však nelze uložit nemanželské matce, jež není stranou ve sporu, by poskytla krev z těla svého, potřebnou ku zkoušce. Podle § 369 c. ř. s. nemůže soudce nutiti ani třetí osoby, které mají předměty ohledání, by je poskytly soudu nebo straně za účelem ohledání, tím méně může je nutiti k odebrání krve. Vadí tomu právo na nedotknutelnost osoby, jež je omezena jen potud, pokud to zákon připouští. Třeba by tedy bylo účelem řízení, dopátrati se pravdy materiální, je tato pátrací činnost soudu omezena právy osob třetích na ochranu osoby i vlastnictví i právy stran na tutéž ochranu, pokud ji neomezuje právo procesní, jako na př. povinností svědeckou, ediční atp. Za nynějšího stavu zákonodárství nelze tedy nutiti ani nemanželskou matku, ani žalující dítě, by poskytly krev odebráním z těla k provedení zkoušky za tím účelem, by proveden byl důkaz o nemožnosti splození. Posuzuje-li se sporný případ s uvedených hledisek, nelze v neprovedení zkoušky krve, která bez svolení žalujícího dítěte a nemanželské matky nebyla možná, shledati vadu řízení, když ony osoby svolení nedaly a žalovaný sám potřebné krve neopatřil. Výtka, že odvolací soud nepřihlédl k tomu, že žalující dítěte a nemanželská matka odepřely svolení, nemůže býti uplatňována s hlediska vadnosti řízení ve smyslu čís. 2 § 503 c. ř. s. Nejde tu o to, že soud nedostatečně objasnil sporný skutkový základ, nebo neprovedl důkazy o sporných okolnostech. Nejde ani o nesprávné posouzení právní, nýbrž jde o hodnocení onoho zdráhání se nižšími soudy, tedy o hodnocení průvodů. Ale nesprávné hodnocení průvodů, spočívající v tom, že soud dostatečně nepřihlédl k některé okolnosti, zejména také k chování se žalujícího dítěte za sporu při nabízení důkazu zkouškou krve, netvoří dovolacího důvodu.

Čís. 6866.

Soudní výpověď z nájmu městem Brnem, podepsaná starostou, jest prohlášením jednostranného projevu vůle městského zastupitelstva starostou jakožto orgánem k tomu oprávněným podle §§ 74 a 76 zákona ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák. pro Moravu a není třeba, by takové prohlášení bylo podepsáno starostou a dvěma volenými členy městské rady za současného poukazu ku dotyčnému usnesení městské (obecní) rady.

Nejde o porušení zásady §u 405 c. ř. s., přičinil-li soud k výpovědi dané ku 31. prosinci 1926, že lhůta končí dne 14. ledna 1927.

(Rozh. ze dne 2. března 1927, Rv II 98/27.)

Proti výpovědi z obchodu dané žalovanému městem Brnem ku dni 31. prosince 1926, namítl žalovaný mimo jiné: Starosta města Brna není oprávněn dáti výpověď, nýbrž jest k tomu příslušná městská rada (obecní rada). Výpověď neodpovídá ani předpisům zákona ze dne 3. května 1905, čís. 56 zemského zákona mor. co do formy listiny. Výpověď jest listinou, kterou vznikají obci povinnosti vůči třetím osobám

a proto musí býti podepsána starostou a dvěma členy městské rady s odvoláním na dotyčné usnesení obecní neb městské rady. Usnesení městského zastupitelstva, by straně vypovězené byla dána výpověď, bylo vyhověno tím, že starosta podal návrh na soudní výpověď, usnesení, jímž starosta byl zmocněn ku podání nové výpovědi vůbec tu není a usnesení shora zmíněné nevztahuje se vůbec na výpověď, o níž jde. Podle stěhovacího řádu má se státi úplné vyklizení najatého předmětu při čtvrtletní výpovědi teprve dne 14. ledna, 14. dubna, 14. července nebo 14. října, při čemž nájemník jedné místnosti není ani povinen dříve předati ani část najaté místnosti, z čehož plyne, že návrh města Brna na předání najatého obchodu dne 31. prosince 1926 do 12. hod. pol. se příčí zákonu. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti s tím, že stěhovací lhůta končí dnem 14. ledna 1927 o 12. hod. polední. D ů v o d y: Soud má za zjištěno: a) na základě protokolu o 17. schůzi městského zastupitelstva konané dne 22. prosince 1925, že v této schůzi bylo jednáno o návrhu vypovědět obchodníky v připojeném seznamu uvedené, mezi nimiž i stranu vypovězenou, že návrh ten byl doplněn tím, že městské radě se ponechává rozhodnutí o době, kdy má býti dána soudní výpověď, po případě, by ze závažných důvodů bylo od soudní výpovědi upuštěno, ve kterýchžto případech má býti učiněno oznámení obecnímu zastupitelstvu a že městské zastupitelstvo tento návrh i s uvedeným dodatkem schválilo. b) Na základě spisu tohoto soudu město Brno dalo žalovanému výpověď, po případě navrhlo soudní výpověď s výpovědní lhůtou jednoho měsíce již dne 25. června 1926 ku dni 1. srpna 1926, že proti této výpovědi podala strana vypovězená námitky, mimo jiné také z toho důvodu, že byla dojednána delší a sice čtvrtletní neb půlroční výpovědní lhůta, a že při ústním jednání strana vypovídající výpověď ku dni 31. července 1926 vzala bezpodmínečně zpět. Jak vychází na jevo ze zjištění uvedeného shora pod a), usneslo se městské zastupitelstvo právoplatně na tom, že straně vypovídané lze dáti výpověď. Usnesením tím byla zmocněna městská rada, by dala výpověď kdykoliv, ne k určitému termínu. Podle §u 74, 76 zák. ze dne 3. května 1905 čís. 56 zemského zákona mor. zastupuje obec na venek starosta i v tomto případě, by navrhl vydání soudní výpovědi, neboť jde tu pouze o návrh učiněný u soudu za účelem provedení usnesení městského zastupitelstva, nikoliv o listinu obec zavazující, kterou by mimo starostu museli podepsati dva členové městské rady (§ 75 cit. zákona). Jelikož výpověď, daná dne 26. června 1926 byla vzata zpět, nebylo tím vyčerpáno právo plynoucí žalující obci z usnesení městského zastupitelstva shora citovaného, ano toto usnesení dosud provedeno nebylo a nebylo proto ani třeba druhého usnesení městského zastupitelstva. Z těchto důvodů bylo výpověď ponechati v platnosti, ovšem s tou změnou, že lhůta stěhovací končí teprve dne 14. ledna 1927 o 12. hod. polední, poněvadž podle §§ 1, 5 nař. presidenta zemské správy politické na Moravě ze dne 24. června 1924, čís. 173 sb. z. a n. při nájmech a výpovědi čtvrtletní končí stěhovací lhůta, totiž úplné vyklizení předmětu nájemního musí býti ukončeno do 14. ledna 1927 do 12. hod. polední. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Není

tu nesprávného právního posouzení, má-li soud první stolice za to, že je v usnesení městského zastupitelstva v Brně ze dne 22. prosince 1925 zmocnění i k výpovědi nynější, neboť třeba byla vzata zpět dřívější výpověď, je nynější výpověď pouze provedením téhož usnesení městského zastupitelstva, jež dřívější výpovědi ještě provedeno nebylo. Soud první stolice posoudil věc právně správně i v tom směru, že starosta byl oprávněn podle usnesení městského zastupitelstva ze dne 22. prosince 1925 učiniti návrh na výpověď, poněvadž výpověď taková není závazkem obce podle §u 75 mor. z. zák. ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák., nýbrž prohlášením jednostranného projevu vůle městského zastupitelstva starostou jakožto orgánem podle §§ 74 a 76 cit. zákona k tomu oprávněným. Není konečně správné tvrzení žalovaného, že soud první stolice změnil proti návrhu stěhovací lhůtu, vyřknuv ve výroku, že lhůta končí 14. ledna 1927, neboť stěhovací lhůta je dána již tím, že dána byla čtvrtletní výpověď k 31. prosinci 1926, což podle §u 5 nař. čís. 173/1924 znamená, že žalovaný musí a exekucí může býti donucen celý byt vykliditi teprve 14. ledna 1927, a nebylo ani zapotřebí, by soud první stolice výslovně tak ve výroku uvedl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v právním závěru druhé stolice, že starosta byl oprávněn podle usnesení městského zastupitelstva ze dne 22. prosince 1925 učiniti návrh na výpověď, poněvadž taková výpověď není závazkem obce podle §u 75 moravského zemského zákona ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák., nýbrž je prohlášením jednostranného projevu vůle městského zastupitelstva starostou jakožto orgánem podle §u 74 a 76 cit. zákona k tomu oprávněným. Dovolatel poukazuje k ustanovení §u 81 cit. zákona, podle kterého obecní radě přísluší bezprostřední správa obecního jmění, obecního statku, jakož i fondů a nadací, jakož i ku §u 62 téhož zákona, podle kterého jest zastupitelstvo oprávněným orgánem ve všech majetkových věcech města Brna. Dovolatel sice uznává, že soudní výpověď jest pouze prohlášením jednostranného projevu vůle, míní však, že to nevyklučuje, že i takovým prohlášením mohou vzejíti závazky obce vůči třetím osobám, a že pak v takovém případě musí též prohlášení jednostranného projevu vůle vyhovovati podmínce §u 75 svrchu vzpomenutého zákona, tedy že takové prohlášení musí býti též podepsáno starostou a dvěma volenými členy městské rady za současného poukazu ku dotyčnému usnesení městské, pokud se týče obecní rady. Dovolatel míní, že nájemník nabývá takovou výpovědí práva proti obci, by včas převzala vypovězenou místnost. Z toho odvozuje, že písemná výpověď je listinou, na kterou se vztahuje ustanovení §u 75 cit. zákona, a poněvadž výpověď nemá těchto náležitostí, že je neplatná a to zvláště se zřetelem na ustanovení §u 562 c. ř. s. Posléze spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud změnil stěhovací lhůtu, vyřknuv, že skončí 14. ledna 1927. Dovolatel praví, že prvý soud správně vystihl, že podle §§ 1 a 5 nařízení

presidenta zemské správy politické na Moravě ze dne 24. června 1924, čís. 173 sb. z. a n. nebyla obec oprávněna, žádati vyklizení a předání najatého předmětu do 31. prosince 1926, že však nižší soudy nebyly oprávněny výpověď opravovat. Není těmito vývody podle č. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Odvolací soud správně vyslovil, že soudní výpověď žalující obce podepsaná starostou z nájemní smlouvy podle Šu 1116 obč. zák. a Šu 560 c. ř. s. je prohlášením jednostranného projevu vůle městského zastupitelstva, starostou jakožto orgánem podle Šu 74 a 76 cit. zákona k tomu oprávněným, a není opory v zákoně, jmenovitě ve předpisech dovolatelem citovaných pro právní názor, že takové prohlášení musí býti též podepsáno starostou a dvěma volenými členy městské rady za současného poukazu ku dotyčnému usnesení městské, pokud se týče obecní rady. Bylo zjištěno, že ve schůzi městského zastupitelstva konané dne 22. prosince 1925 bylo jednáno o návrhu, by také dovolatel byl vypovězen, a že bylo obecním zastupitelstvem usneseno schválení tohoto návrhu s dodatkem, že se městské radě ponechává rozhodnutí o době, kdy má býti dána soudní výpověď. Bylo tedy o výpovědi žalovaného rozhodnuto zákonitě orgány k tomu povolanými. Není dovolatelem vytýkané nezákonnosti ani v tom, že provedení řečeného usnesení vykonal starosta, jenž podle §§ 74 a 76 zákona ze dne 3. května 1905 č. 56 z. zák. mor. zastupuje obec na venek i v takovém případě, jako je tento, totiž v němž jde pouze o výkon usnesení městského zastupitelstva. — Okolnost, že nájemník nabývá takovou výpovědí práva proti obci, by včas převzala vypovězenou místnost, nemůže býti považována za závaznost, jakou má na mysli ustanovení Šu 75 cit. zákona. Nesprávné posouzení právní nespočívá ani v tom, že odvolací soud změnil stěhovací lhůtu, vyřknuv, že skončí 14. ledna 1927. Bylo odůvodněno už nižšími soudy, že nejde o porušení zásady Šu 405 c. ř. s., dovolatel se tedy i v této příčině poukazuje ku správným, věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 6867.

Ustanovení Šu 577, třetí odstavec, c. ř. s. o písemnosti rozhodčí smlouvy, nevyžaduje sice souhlasného prohlášení vůle stran v jedné a téže listině, stačí i výměna jinakých vzájemných prohlášení, ale tato prohlášení musí býti zřejmá a určitá.

(Rozh. ze dne 3. března 1927, R I 141/27.)

Proti žalobě o zaplacení kupní ceny namítla žalovaná firma nepřipustnost pořadu práva, již odůvodňovala tím, že předmětem sporu jsou obchody, o nichž se strany před jejich uskutečněním v písemné rozhodčí smlouvě podrobily rozhodčímu soudu pražské dřevařské bursy. Soud první stolice námítce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námítku nepřipustnosti pořadu práva, správně nepřislušnosti soudu. Důvody: Smlouva o rozsudím musí býti zřízena písemně (§ 577 třetí odstavec c. ř. s.). I když písemnost smlouvy